

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Kennedyev trg 11

P-331/2026

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Zagrebu, po sucu Romini Markovinović, u pravnoj stvari tužitelja Druga fundacija SPV d.o.o., Zagreb, Lonjička ulica 2A, OIB: 25132169807, kojeg zastupa punomoćnik Domagoj Tomić, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535, kojeg zastupa punomoćnica Sofia Petković, odvjetnica iz Odvjetničko društvo GLAMUZINA & GROŠETA d.o.o. u Zagrebu, radi utvrđenja, nakon održane javne glavne rasprave zaključene 29 .rujna 2026. godine u prisutnosti punomoćnika tužitelja i punomoćnika tuženika, s danom objave 6. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e :

I Utvrđuje se da je ništetna ugovorna odredba sadržana u čl. 3. Ugovora o kreditu broj: 318-50-3984897 sklopljenog dana 21.03.2007. godine između Stjepan Roginek, Varaždin, Gabrijele Horvat 10, OIB: 28367466650 kao korisnika kredita s jedne strane i Raiffeisenbank Austria d.d., Zagreb, Magazinska cesta 69, OIB: 53056966535 kao kreditora s druge strane, i to u dijelu koji glasi: „0,50% (nula zarez pedeset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.

II Nalaže s tuženiku, u roku od 15 dana naknaditi tužitelju trošak ovog parničnog postupka u iznosu od 1.136,55 EUR sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama od dana 06. listopada 2026. do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja za naknadu troška u iznosu od 1.350,83 EUR sa zateznom kamatom od presuđenja do isplate.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 27. veljače 2026. podnio tužbu protiv tuženika. U tužbi je naveo da su Stjepan Roginek i tuženik 27.07.2005. sklopili ugovor o namjenskom kreditu kojim je tuženik stavio na raspolaganje korisniku kredita iznos od 80.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti. Navedenim Ugovorom o kreditu, točnije čl. 3., ugovoreno je naplaćivanje administrativne naknade, i to kako slijedi: „0,50% (nula zarez pedeset

postoj) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.“ Navodi da je ugovor o kreditu tipski ugovor kojeg je sastavio tuženik te da se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo i da ta odredba nije jasna i razumljiva jer iz nje ne proizlazi što konkretno ulazi u naknadu. Navodi da je ta odredba prouzročila znatnu neravnotežu u pravima i obvezama stranaka na štetu korisnika kredita koji je potrošač. Poziva se na odredbe Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/2003, dalje u tekstu ZZP), čl. 3. i čl. 5. Direktive 93/13/EEZ o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima, kao i čl. 323. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje u tekstu: ZOO). Navodi da su korisnik kredita i tužitelj sklopili ugovor o ustupu tražbine kojim je tražbina prenesena tužitelju.

2. Tuženik je podnio odgovor na tužbu u kojem je istaknuo prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Navodi da je tražbina potrošača strogo osobne naravi pa ne može biti predmet ustupa. Osporava da je korisnik kredita bio potrošač. Navodi da je odredba ugovora o kreditu o naknadi za obradu kredita jasna, razumljiva i lako uočljiva, o njoj se pojedinačno pregovaralo i nije suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Navodi da je korisnik kredita informiran o odredbi o naknadi za obradu kredita. Navodi da predmetna odredba ne uzrokuje znatnu neravnotežu. Istaknuo je prigovor zastare. Ističe nedostatak pravnog interesa za podnošenje tužbe za utvrđenje.

3. Tijekom dokaznog postupka sud je izvršio uvid u obavijest o ustupu tražbine od 11. prosinca 2025. (list 6 – 7 spisa), obavijest o preuzimanju tražbine od 11. prosinca 2025. (list 8 spisa), ugovor o kreditu od 21. ožujka 2007. (list 9 – 12 spisa), izvadak iz knjige položenih ugovora od 5. ožujka 2007 (list 13 – 14 spisa), ugovor o ustupu/prijenosu tražbine od 11. prosinca 2025. (list 15 – 20 spisa), sudska praksa (list 28 – 37 spisa) i zamolbeno saslušanje svjedoka Stjepana Roginek kod Trgovačkog suda u Varaždinu (list 58 – 59 spisa).

4. Sve izvedene dokaze sud je ocijenio primjenom odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne Novine" broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, 146/25, dalje: ZPP) te je utvrdio da je tužbeni zahtjev osnovan.

5. Predmet spora u ovom predmetu je tužiteljev zahtjev za isplatu preplaćenih iznosa po osnovi ništetnosti odredbi ugovora o kreditu o naknadi.

6. Tužitelj ima pravni interes podnijeti tužbu na utvrđenje ništetnosti. Pravni interes za takav deklaratorni zahtjev ne isključuje činjenica što pored deklaratornog, nije postavljen i kondemnatorni zahtjev. Naime, tužiteljev pravni interes je utvrditi: da je tuženik grubo povrijedio zakon, jer je u predmetni ugovor o kreditu umetnuo ugovorne odredbe koje su protivne prisilnim propisima, da je predmetni ugovor o kreditu, potrošački ugovor (a što tuženik osporava), datum od kada počinje teći zastara za eventualni kondemnatorni zahtjev.

7. Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je

utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Nadalje, ako sam tuženik korisniku kredita osporava status potrošača, tužitelj tim više ima pravni interes utvrditi spada li on u kategoriju potrošača, te ima li se samim time pravo pozvati na izravnu primjenu utvrđenja iz Presuda iz tzv. Kolektivnog spora, navedenih u tužbi. Tužitelj je stranaka iz ugovornog odnosa s tuženikom pa istome posebno, kao što to pravo pripada i svakoj zainteresiranoj osobi u smislu čl. 327. st. 1. ZOO-a, pripada pravo i ima pravni interes podnijeti tužbu iz odredbe čl. 187. st. 1. ZPP-a. Slijedom svega navedenog tužitelj ima pravni interes i može tražiti utvrđenje ništetnosti pojedinih ugovornih odredbi kako bi na temelju toga ostvario eventualna prava za koja smatra da mu pripadaju.

8. Nije sporno da su tuženik i Stjepan Roginek sklopili ugovor o namjenskom kreditu 21.03.2007. Iz ugovora o namjenskom kreditu proizlazi da se radi o potrošačkom ugovoru jer je korisnik kredita sklopio ugovor kao fizička osoba pa se radi o potrošaču sukladno odredbi čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13, 41/14, 110/15, 14/19, 19/22, 59/23 – dalje u tekstu: ZPP) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu. Čl. 6. ugovora o kreditu određeno je da je namjena kredita stambena. Iz iskaza svjedoka Stjepana Rogineka proizlazi da je on zaključio ugovor o kreditu na svoje ime zbog kupnje stana u Zagreb koji je mislio koristiti za školovanje svoje djece. Iz iskaza ne proizlazi da je kredit bio dignut za poslovne svrhe. Prema tome, radi se o korištenju kredita za osobne potrebe odnosno potrebe obitelji, a ne za bilo kakve poslovne potrebe. Sud je prihvatio iskaz svjedoka Stjepana Rogineka jer je logičan i uvjerljiv te u skladu s ugovorom o kreditu koji je u spisu. Činjenica što je Stjepan Roginek kupio stambeni prostor radi zadovoljenja potrebe stambenog zbrinjavanja, dakle radi ostvarenja privatne svrhe, upućuje da je ovaj ugovor o kreditu Stjepan Roginek sklopio u svojstvu potrošača (tako i u odluci Suda EU Milivojević C- 630/17).

9. Čl. 1. ugovora o kreditu ugovoreno je da tuženik odobrava i stavlja na raspolaganje korisniku kredita kredit u kunskoj protuvrijednosti od 80.000,00 CHF. Čl. 3., ugovoreno je naplaćivanje administrativne naknade, i to kako slijedi: „0,50% (nula zarez pedeset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.

10. Iz ugovora o ustupu/prijenosu tražbine utvrđeno je da su Stjepan Roginek i tužitelj sklopili ugovor o ustupu tražbine 11.12.2025. Čl. 1. i 2.1. ugovora o ustupu tražbine ugovoreno je da Stjepan Roginek ustupa tužitelju novčanu tražbinu prema tuženiku nastalu po osnovi ništetnih odredbi ranije navedenog ugovora o kreditu sklopljenog između Stjepana Rogineka i tuženika, i to tražbina na povrat preplaćenih iznosa s naslova valute, kamata i svih plaćenih naknada.

11. Tražbina iz čl. 2.1 ugovora o ustupu potraživanja je odrediva, tj. činidba koja je predmet ustupa je odrediva, bez obzira na to što u čl. 2. ugovora o ustupu tražbine nije naveden konkretan novčani iznos. Ugovor o ustupu tražbine sadrži podatke o vjerovniku, dužniku i pravnom temelju tražbine koja se ustupa, te je vidljivo da se ustupa cjelokupna tražbina ustupitelja prema tuženiku po osnovi ništetnih odredbi predmetnog ugovora o kreditu. Takvim naznačivanjem predmeta cesije činidba je odrediva jer je ustupljena cjelokupna tražbina, vidljivo je koja tražbina je ustupljena, a visina te tražbine se može utvrditi s obzirom na to da se može utvrditi u kojem iznosu je korisnik kredita platio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva.

12. Nije osnovan tuženikov prigovor nedostatka aktivne legitimacije. Odredbom čl. 80. st. 1. ZOO-a propisano je da vjerovnik može ugovorom sklopljenim s trećim prenijeti na ovoga svoju tražbinu, osim one čiji je prijenos zabranjen zakonom ili koja je strogo osobne naravi, ili koja se po svojoj naravi protivi prenošenju na drugoga.

13. Tražbina koje je predmet ugovora o ustupu potraživanja nije strogo osobne naravi bez obzira na to što je ustupitelj potrošač sukladno čl. 3. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj: 79/07, 125/07) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu, a primatelj je pravna osoba (dakle, nije potrošač). Tražbina koje je predmet ustupa je novčana tražbina, a novčane tražbine nisu strogo osobne naravi neovisno o svojstvu ustupitelja kao potrošača, niti se njihova narav protivi ustupu.

14. Promjena u osobi vjerovnika ne utječe na identitet tražbine pa nije odlučno to što je ustupitelj potrošač, a primatelj nije. Identitet tražbine ustupom nije promijenjen što proizlazi iz odredbe čl. 84. st. 1. ZOO-a kojom je propisano da primatelj ima prema dužniku ista prava koja je ustupitelj imao prema dužniku do ustupanja. Dakle, novčana tražbina potrošača na temelju potrošačkog ugovora zadržava takvo svojstvo i nakon ustupa tražbine osobi koja nije potrošač. To znači da se i u odnosu tužitelja kao primatelja te tražbine i tuženika kao dužnika primjenjuju propisi koji se odnose na zaštitu potrošača.

15. Nadalje, i Europski sud zauzima takvo pravno stajalište u presudi C-383/18 od 23. svibnja 2019. (sudska praksa je javno dostupna na Internetkim stranicama Europskog suda). Europski sud je u točki 20. obrazloženja presude C-383/18 zauzeo sljedeće stajalište: "Uvodno valja pojasniti kako okolnost da se sporovi u glavnom postupku vode isključivo između prodavatelja robe ili pružatelja usluga ne predstavlja prepreku primjeni Direktive 2008/48 o ugovorima o potrošačkom kreditu. Naime, kao što je to naveo nezavisni odvjetnik u točki 24. svojeg mišljenja, područje primjene te direktive ne ovisi o identitetu stranaka u predmetnom sporu, nego o svojstvu stranaka ugovora o kreditu. Međutim, u ovom slučaju potraživanja koja su predmet sporova u glavnom postupku proizlaze iz triju ugovora o potrošačkom kreditu sklopljenih između triju potrošača i triju tuženika u glavnom postupku te su prenesena na tužitelja u glavnom postupku nakon prijevremenog ispunjenja obveza prema navedenim ugovorima."

16. Svjedok Stjepan Roginek iskazao je da mu sami uvjeti kredita nisu objašnjeni niti su mu tada bili u potpunosti jasni. U odnosu na predmetnu naknadu iskazao je da mu samu naknadu nitko nije objasnio niti je bio svjestan da naknada postoji.

17. Iz iskaza svjedoka Stjepana Rogineka proizlazi da mu tuženik nije dao nikakve informacije o tome na koje konkretne troškove se odnosi naknada te da se o tim odredbama ugovora nije pojedinačno pregovaralo niti mu je rečeno koliko iznos već mu je oduzet iznos od odobrenog iznosa kredita. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz svjedoka jer je logičan i uvjerljiv, a također, iz niti jednog dokaza u spisu ne proizlazi da je tuženik dao bilo kakve informacije potrošaču.

18. Ništetna je odredba čl. 3 Ugovora o kreditu kojom je ugovoreno naplaćivanje administrativne naknade, i to u dijelu koji glasi „0,50% (nula zarez pedeset posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.

19. Prema odredbi čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 79/07, 125/07, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13, 41/14, 110/15, 14/19, 19/22, 59/23 – dalje: ZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema odredbi st. 2. tog članka, smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Prema odredbi čl. 87. st. 1. ZZP-a nepoštena odredba je ništava.

20. Iz iskaza svjedoka proizlazi da se o odredbi o naknadi za obradu kredita nije pojedinačno pregovaralo, kao niti o ostalim odredbama, već je cijeli ugovor bio unaprijed pripremljen od strane banke. Niti iz jednog dokaza u spisu ne proizlazi da su tuženik i korisnik kredita pojedinačno pregovarali o predmetnoj odredbi.

21. U konkretnom slučaju banka nije prezentirala korisniku kredita o kakvim se točno troškovima radi. Predmetni ugovor o kreditu predstavlja tipski ugovor kojeg je tuženik sastavio te se o toj odredbi nije pojedinačno pregovaralo. Povrijeđeno je načelo savjesnosti i poštenja koje podrazumijeva da su svi sudionici u obveznom odnosu dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa. Tuženik nije dokazao opravdanost sporne naknade u ugovorenom postotku od iznosa kredita, jer korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju i višu naknadu, iz čega proizlazi zaključak da predmetnom naknadom nisu pokriveni stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanja kredita. Korisnik kredita nije iz ugovorne odredbe mogao zaključiti koji je iznos naknade niti je bio informiran o razlozima koji opravdavaju plaćanje te naknade (koje usluge i koji troškovi tu ulaze i u kojoj visini svaki od njih).

22. Iz okolnosti da se u konkretnom slučaju radi o tipskom ugovoru i da se o spornoj odredbi nije ni moglo pregovarati, može se zaključiti da banka o interesima potrošača nije vodila računa.

23. Uzrokuje li se predmetnom spornom ugovornom odredbom značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu potrošača, ocjenjuje se ne samo kvantitativnom ocjenom odnosa iznosa kredita i iznosa ugovorene naknade za obradu i odobravanje kredita, već i ocjenom da li bi neprihvaćanjem te odredbe od strane potrošača, on bio ograničen u ostvarivanju svog prava (zahtjeva za kredit ili sadržaja ugovora o kreditu ili nametanjem neke druge dodatne obveze ili naknade).

24. Prema odredbi čl. 83. ZZP-a treba imati u vidu sve okolnosti prije i prilikom sklapanja samog ugovora, ostale ugovorne odredbe te narav robe ili usluge koja predstavlja predmet ugovora, sve s obzirom na vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu.

25. Odredba o naknadi je unaprijed formulirana od strane tuženika te korisnik kredita nije mogao imati utjecaj na njezin sadržaj. Tuženik nije postupao u dobroj vjeri i korisnik kredita kao potrošač nije imao objektivne mogućnosti niti za pregovaranje oko sporne odredbe o naknadi niti oko njenog neprihvatanja, što je sve prouzročilo značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

26. Suprotno odredbi čl. 326. st. 2. ZOO-a, korištenje nepoštenih i ništetnih odredbi u ugovorima o kreditu sklopljenim s potrošačima, ne predstavlja zabranu manjeg značaja.

27. Zbog toga je i odredba čl. 3. ugovora o kreditu kojom je ugovorena naknada ništetna sukladno odredbi čl. 81., 83. i 87. st. 1. ZPP-a, stoga je odlučeno kao pod točkom I. izreke ove presude.

28. Tužitelj je uspio u parnici pa mu je tuženik dužan nadoknaditi parnične troškove sukladno odredbi čl. 154. st. 1. ZPP-a. Tužitelju su priznati samo oni troškovi koji su bili potrebni radi vođenja parnice sukladno odredbi čl. 155. ZPP-a i odmjereni su prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22, 126/22 i 138/23– dalje: Tarifa) kao i vrijednosti predmeta spora.

29. Tuženik je prigovorio naznačenoj vrijednosti predmeta spora od 1.327,22 EUR. Imajući u vidu predmet tužbenog zahtjeva, kojim tužitelj traži utvrđenje ništetnosti ugovorne odredbe kojom je ugovorena naknada za prijevremenu konačnu otplatu kredita, sud nalazi da tako označena vrijednost odgovara vrijednosti predmeta spora te ju je, primjenom članka 40. stavka 3. ZPP-a, odredio u iznosu od 1.327,22 EUR.

30. Sud je priznao tužitelju troškove i to: za sastav tužbe iznos od 200,00 EUR na temelju Tbr. 7. i Tbr. 54. Tarife, za sastav podneska od 06.05.2026. iznos od 200,00 EUR na temelju Tbr. 8/1 i Tbr. 54. Tarife te za zastupanja na ročištima 19.05.2026. i 29.09.2026. za svako iznos od 200,00 EUR na temelju Tbr. 9/1 i Tbr. 54. Tarife, što ukupno iznosi 800,00 EUR, a što uvećano za PDV sukladno Tbr. 46. Tarife iznosi 1.000,00 EUR. Tužitelju je valjalo dosuditi troškove sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 110,00 EUR i sudske pristojbe na presudu u iznosu od 26,54 EUR. Stoga je tužitelju valjalo ukupno dosuditi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.136,55 EUR, a na troškove postupka dosuditi zatezne kamate na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a, sve po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO-a koja se primjenjuje u ostalim odnosima (tako i u odluci VSRH Rev-1114/23 od 04.06.2024.). Slijedom iznesenog valjalo je odlučiti kao pod točkom IV. izreke presude.

31. Tužitelju nije priznat trošak izbjivanja iz pisarnice 4 sata kao niti putni trošak na relaciji Zagreb-Varaždin-Zagreb jer tužitelj nije dokazao niti dokumentirao da je zatraženi trošak doista nastao u zatraženom iznosu bilo računom za cestarinu ili voznom kartom, kao niti putnim nalogom s izvješćem.

32. Nije mu priznat niti trošak podneska od 28.09.2026. jer je zaprimljen neposredno prije ročišta 29.09.2026. pa nije bio potreban radi vođenja parnice u smislu odredbe čl. 155. st. 1. ZPP-a jer je sadržaj tog podneska mogao iznijeti i usmeno na

ročištu. Nadalje, odbijen je i za trošak ročišta od 29.9.2026. koji je zatražen dva puta jer se radi o ponovljenom zahtjevu za isti trošak. Tužitelj je odbijen i za trošak pristupa na ročište za objavu presude s obzirom da prema mišljenju suda isti trošak također nije bio potreban sukladno čl. 155. ZPP-a jer su se stekli uvjeti za isticanje presude na e-oglasnu ploču. Tužitelj je odbijen i za previsoko zatraženi trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 500,00 EUR, s obzirom da sukladno Uredbi o Tarifi o sudskih pristojbama, a sukladno vrijednosti predmeta spora iznos sudske pristojbe na presudu iznosi 110,00 EUR, slijedom čega je tužitelja valjalo odbiti za previsoko zatraženi trošak sudske pristojbe u iznosu od 390,00 EUR.

33. Stoga je valjalo odlučiti kao pod točkom III izreke presude.

U Zagrebu, 6. listopada 2026. godine

Sudac:
Romina Markovinović

Dokument je elektronički potpisan:
ROMINA MARKOVINOVIĆ

Vrijeme potpisivanja:
06-10-2026
09:54:12

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D48523337333838313838373732
L=ZAGREB
S=MARKOVINOVIĆ
G=ROMINA
CN=ROMINA MARKOVINOVIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke su ovlaštene izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka pisanog otpavka presude odnosno od dana objave presude ukoliko uredno pozvana stranka nije pristupila na ročište za objavu i to u dva primjerka za sud i po jedan primjerak za svaku protivnu stranu. Žalba se podnosi Trgovačkom sudu u Zagrebu, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

DNA:

1. tužitelju po punomoćniku uz nalog za pristojbu na presudu
2. tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-3088e-30081**

Kontrolni broj: **03e98-a5445-13bcf**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=ROMINA MARKOVINOVIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.